

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 21 marca 2018 roku Sąd Rejonowy w Grójcu umorzył postępowanie w zakresie wniosku o orzeczenie przepadku na rzecz Skarbu Państwa samochodu marki O. (...) o nr rej. (...) oraz samochodu marki F. (...) o nr rej. (...), a w pozostałym zakresie oddalił wnioski W. S. i J. S. o orzeczenie przepadku pojazdów.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia:

W dniu 7 lipca 2016 roku W. S. i J. O., złożyli wniosek o orzeczenie przepadku na rzecz Skarbu Państwa Powiatu (...) samochodów osobowych: marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z dniem 6 października 2007 roku, marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z dniem 3 października 2008 roku, marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z dniem 24 marca 2002 roku, marki P. o numerze rejestracyjnym (...) z dniem 9 września 2009 roku, marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z dniem 24 stycznia 2008 roku, marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z dniem 18 stycznia 2003 roku, marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z dniem 13 listopada 2006 roku, marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z dniem 26 marca 2006 roku, marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z dniem 19 września 2009 roku. Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 2 kwietnia 2008 roku samochód osobowy marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) został usunięty z drogi w miejscowości T. w gminie B.. Samochód brał udział w wypadku drogowym. W dniu 23 września 2001 roku samochód osobowy marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) został usunięty z drogi z uwagi na zatrzymanie kierującego w/w pojazdem z stanie nietrzeźwości. W dniu 8 marca 2010 roku samochód osobowy marki P. o numerze rejestracyjnym (...) został usunięty z drogi w miejscowości W. w gminie B. z powodu zatrzymania kierującego w/w pojazdem z stanie nietrzeźwości. W dniu 23 lipca 2007 roku samochód osobowy marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) został usunięty z drogi w miejscowości L. w gminie C. z uwagi na udział w/w auta w kolizji drogowej. W dniu 17 lipca 2002 roku wnioskodawcy otrzymali zlecenie na przyjęcie samochodu osobowego marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) na parking depozytowy w związku z postanowieniem Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kozienicach, wydanym w sprawie o sygn. Ds.-779/02. W dniu 12 maja 2006 roku samochód osobowy marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) został przetransportowany z miejscowości K. z parkingu – na parking depozytowy prowadzony przez wnioskodawców w związku z toczącym się postępowaniem w sprawie (...)K-33/06. W dniu 25 sierpnia 2001 roku samochód osobowy marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) został usunięty z drogi, bowiem po zdarzeniu drogowym został porzucony na drodze, gdzie stwarzał zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. W dniu 18 marca 2008 roku wnioskodawcy otrzymali dyspozycję zatrzymania i przechowania samochodu osobowego marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z uwagi na poszukiwanie w/w pojazdu przez PP w K. do sprawy o sygn. akt PP-I- (...). Postanowieniem z dnia 30 grudnia 2015 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt I Ns 1169/15, Sąd Rejonowy w Grójcu orzekł przepadek na rzecz Powiatu (...) samochodu marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Decyzją z dnia 7 listopada 2016 roku nr KiT.5410. (...)2016 stwierdzono, że z dniem 2 października 2008 roku samochód marki F. (...) nr rej. (...) przeszedł z mocy ustawy na rzecz Skarbu Państwa – Starosty (...). Samochody objęte wnioskiem z wyjątkiem samochodów O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) oraz samochodu marki F. (...) nr rej. (...), aktualnie pozostają na parkingu depozytowym prowadzonym przez wnioskodawców, którzy nie otrzymali wynagrodzenia za ich przechowywanie. Procedura przyjmowania poszczególnych samochodów wyglądała tak samo w przypadku każdego z nich. Wnioskodawcy dyspozycje lub zlecenia otrzymywali od Policji. Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z treścią art. 130a ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku – Prawo o ruchu drogowym (t.j. Dz. U. z 2012 roku poz. 1137 z późn. zm.), pojazd jest usuwany z drogi na koszt właściciela, jeżeli został pozostawiony w miejscu, gdzie jest to zabronione i utrudnia ruch lub w inny sposób zagraża bezpieczeństwu. W/w przepis określa enumeratywnie sytuacje, w których pojazd jest usuwany z drogi. Przypadki określone w tym przepisie nie mogą być interpretowane w sposób rozszerzający. Pojazd jest obligatoryjnie usuwany z drogi na koszt właściciela przede wszystkim w przypadku, gdy pojazd pozostawiono w miejscu, gdzie jest to zabronione i utrudnia ruch lub w inny sposób zagraża bezpieczeństwu. Art. 130a ust. 2 w/w ustawy przewiduje sytuacje, gdy pojazd może być usunięty z drogi na koszt właściciela, jeżeli nie ma możliwości zabezpieczenia go w inny sposób, w przypadku: 1) gdy kierowała nim osoba znajdująca się w

stanie nietrzeźwości lub w stanie po użyciu alkoholu albo środka działającego podobnie do alkoholu, b) niemająca przy sobie dokumentów uprawniających do kierowania lub używania pojazdu, albo 2) gdy stan techniczny pojazdu zagraża bezpieczeństwu ruchu drogowego, powoduje uszkodzenie drogi albo narusza wymagania ochrony środowiska. Są to przesłanki o charakterze fakultatywnym, a tym samym decyzję w tym przedmiocie podejmuje organ uprawniony do wydania dyspozycji do usunięcia pojazdu. W sprawach o przepadek pojazdu sąd stwierdza, czy zostały spełnione wszystkie przesłanki niezbędne do orzeczenia przepadku, w szczególności, czy usunięcie pojazdu było zasadne i czy w poszukiwaniu osoby uprawnionej do jego odbioru dołożono należytej staranności oraz czy orzeczenie przepadku nie będzie sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Sąd Rejonowy ustalił, że usunięcie pojazdów:

F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), P. o numerze rejestracyjnym (...) nastąpiło z uwagi na zatrzymanie kierującego w/w pojazdem z stanie nietrzeźwości, F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nastąpiło z uwagi na udział w/w aut w kolizji drogowej, a następnie porzucenie ich przez kierujących, dlatego spełniało przesłanki z art. 130a w/w ustawy. Samochody F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie były usuwane z drogi, ale umieszczone na parkingu depozytowym w związku z toczącymi się postępowaniami karnymi. Ponadto Sąd Rejonowy wskazał, że osobą uprawnioną do odbioru pojazdu jest jego właściciel, który winien zostać powiadomiony o możliwości jego odbioru w terminie 3 miesięcy od dnia jego usunięcia i pouczony o skutkach nieodebrania, co przewiduje w art. 130a ust. 10 Prawa o ruchu drogowym. W tym stanie rzeczy, na podstawie

art. 130a ust. 10e Prawa o ruchu drogowym Sąd Rejonowy uznał, że nie zostały spełnione wszystkie przesłanki niezbędne do orzeczenia przepadku, bowiem wnioskodawcy nie wykazali, aby właściciele w/w pojazdów zostali powiadomieni o możliwości ich odbioru, nie przedstawili stosownych dokumentów, ponadto nie wnieśli o wystąpienie przez Sąd do Starostwa Powiatowego w G. o zobowiązanie do ich przedstawienia. Ponadto w opinii Sądu Rejonowego wnioskodawcy nie posiadają legitymacji procesowej czynnej do wystąpienia z wnioskiem o orzeczenie przepadku pojazdów. Przepis art. 610⁷ k.p.c. wskazuje organ uprawniony do wszczęcia postępowania o przepadek pojazdów. Tym organem jest wyłącznie starosta powiatowy. Sąd Rejonowy nie podzielił poglądu wnioskodawców, którzy podnosili, że podobnie jak stwierdzenia nabycia spadku może żądać każdy zainteresowany, taka sama sytuacja zaistnieje w przypadku żądania orzeczenia przepadku. Art. 610⁷ k.p.c. wskazuje, że legitymację do złożenia wniosku o orzeczenie przepadku pojazdu ma wyłącznie starosta powiatowy. Jako podstawę oddalenia wniosku Sąd wskazał art. 610⁶ k.p.c.

Wobec tego, że wnioskodawcy cofnęli wniosek o orzeczenie przepadku pojazdów marki O. (...) o nr rej (...) oraz marki F. (...) o nr rej (...) na rzecz Skarbu Państwa ewentualnie na rzecz Powiatu (...), a uczestnik Skarb Państwa – Starosta (...) nie sprzeciwił się cofnięciu wniosku, Sąd na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 k.p.c. umorzył postępowanie w zakresie wniosku o orzeczenie przepadku tych pojazdów.

Apelację od powyższego postanowienia złożyli wnioskodawcy zaskarżając postanowienie w części oddalającej wniosek. Zarzucili:

1. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 510§1 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i błędne przyjęcie, że wnioskodawcy nie mają interesu w wystąpieniu z wnioskiem w niniejszej sprawie, mimo że brak orzeczenia o przepadku przedmiotowych samochodów uniemożliwi im otrzymanie wynagrodzenia od Starosty (...) za przechowywanie tych pojazdów,
2. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 610⁷ k.p.c. poprzez przyjęcie, iż jedynym podmiotem uprawnionym do złożenia wniosku o przepadek pojazdu jest starosta, w sytuacji gdy dokonanie właściwej wykładni tego przepisu prowadzi do stanowiska, że przepis ten daje staroście możliwość wystąpienia z wnioskiem o stwierdzenie przepadku pojazdu, co nie wyklucza prawa innych podmiotów do złożenia takiego wniosku jeśli mają w tym interes prawny,
3. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 130a ust. 10 ustawy Prawo o ruchu drogowym w brzmieniu obowiązującym w dacie, gdy spełnione zostały przesłanki do orzeczenia przepadku każdego z tych pojazdów, a więc w terminie 6 miesięcy od daty usunięcia ich z drogi, poprzez przyjęcie, iż orzeczenie przepadku na rzecz Skarbu Państwa powinno

być poprzedzone zawiadomieniem poprzedniego właściciela pojazdu, w sytuacji, gdy w świetle istniejącego wówczas przepisu jedynie upływ czasu wystarczał do stwierdzenia przypadku rzeczy,

4. błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść orzeczenia polegający na przyjęciu, że samochody F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) zostały umieszczone na parkingu depozytowym w związku z toczącymi się postępowaniami karnymi, a nie na podstawie art. 130a ustawy prawo o ruchu drogowym.

W oparciu o powyższe zarzuty skarżący wnieśli o zmianę postanowienia w punkcie 2 i orzeczenie przypadku na rzecz Skarbu Państwa samochodów: marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z dniem 24 marca 2002 roku, marki P. o numerze rejestracyjnym (...) z dniem 9 września 2010 roku, marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z dniem 24 stycznia 2008 roku, marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z dniem 18 stycznia 2003 roku, marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z dniem 13 listopada 2006 roku, marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z dniem 26 marca 2002 roku, marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z dniem 19 września 2009 roku, ewentualnie o orzeczenie przypadku samochodów: marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z dniem 24 marca 2002 roku, marki P. o numerze rejestracyjnym (...) z dniem 9 września 2010 roku, marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z dniem 24 stycznia 2008 roku, marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z dniem 18 stycznia 2003 roku, marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z dniem 13 listopada 2006 roku, marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z dniem 26 marca 2002 roku, marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z dniem 19 września 2009 roku na rzecz Powiatu (...), ewentualnie o uchylene zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Grójcu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

W pierwszej kolejności rozważeniu podlega zawarty w apelacji zarzut zmierzający do podważenia ustaleń faktycznych Sądu I instancji. W ocenie Sądu Okręgowego, zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie jest zasadny. Zarzut ten nie został w żaden sposób uzasadniony w apelacji. Dostarczone przez samych wnioskodawców dokumenty w postaci: zlecenia przechowania pojazdu, dyspozycji zatrzymania i przechowania pojazdów wskazują, na trafność ustaleń Sądu pierwszej instancji, polegających na tym, że samochody F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) zostały umieszczone na parkingu depozytowym w związku z toczącymi się postępowaniami karnymi, a nie na podstawie art. 130a ustawy prawo o ruchu drogowym. Wynika to bezpośrednio z treści dokumentów znajdujących się na kartach 13 i 15 akt. Z treści dyspozycji zatrzymania i przechowania samochodu F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wynika, że pojazd został zatrzymany do sprawy (...)33/06, a z dyspozycji zatrzymania i przechowania samochodu C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wynika, że został zatrzymany do sprawy PP-I (...). Nadto z załączonego do wniosku dokumentu – zlecenia przechowania pojazdu z dnia 17 lipca 2002 roku wynika, że zlecenie przechowania pojazdu marki F. (...) (...) zostało dokonane na podstawie postanowienia Prokuratury Rejonowej w Koziencicach w sprawie Ds. (...) (k.12). Powyższe znajduje potwierdzenie w informacji udzielonej przez Prokuraturę Rejonową w Grójcu z dnia 2 lutego 2017 roku (k.64). Z tych względów Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd pierwszej instancji dlatego nie ma potrzeby ich powtarzania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2008 r. CSK 240/07, Lex nr 515708).

Pozostałe zarzuty apelacji również nie są uzasadnione.

Sprawa niniejsza toczy się w trybie określonym przepisami art. 610⁶ – art. 610⁷ k.p.c. Na wstępie rozważań należy zaznaczyć, że wprowadzenie ustawą z dnia 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 152, poz. 1018 ze zm.) do rozdziału 2a „Przypadek rzeczy” nowego oddziału 2 „Przypadek pojazdów” (art. 610⁶–610⁷) stanowiło konsekwencję uznania wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 3 czerwca 2008 r., P 4/06, OTK-A 2008, nr 5, poz. 76, niezgodności art. 130a ust. 10 i ust. 11 pkt 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (tekst jedn.: Dz.U. z 2012 r. poz. 1137 ze zm.) z Konstytucją RP w zakresie określania zasad przejścia prawa własności pojazdów usuniętych z drogi na rzecz Skarbu Państwa. Kwestionowany

wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego przepis art. 130a ust. 10 prawa o ruchu drogowym naruszał bowiem wzorce konstytucyjne w zakresie, w jakim dopuszczał odjęcie prawa własności pojazdu bez prawomocnego orzeczenia sądu. W dotychczasowym stanie prawnym na rzecz Skarbu Państwa przechodziła własność pojazdów, które zostały usunięte z drogi na skutek naruszenia przepisów o bezpieczeństwie lub porządku ruchu drogowego i nie zostały odebrane przez osobę uprawnioną w terminie 6 miesięcy od dnia ich usunięcia. Do przejścia własności takich pojazdów na rzecz Skarbu Państwa dochodziło w związku z uznaniem ich za porzucone z zamiarem wyzbycia się z mocy ustawy, co – w ocenie Trybunału Konstytucyjnego – pozostawało w sprzeczności z przepisami konstytucyjnymi. Zgodnie bowiem z art. 46 Konstytucji RP przepadek rzeczy może nastąpić tylko w sytuacjach określonych w ustawie i tylko na podstawie prawomocnego orzeczenia sądu (por. Andrzej Jakubecki, Komentarz do art. 610⁶⁻⁷ k.p.c. lexonline.wolterskluwer.pl.). Zgodnie z art. 610⁶ k.p.c. przepisy oddziału 2 rozdziału 2a stosuje się w sprawach o przepadek pojazdów będących towarami, które na podstawie przepisów ustawy – Prawo o ruchu drogowym podlegają przypadkowi na rzecz powiatu. Chodzi o art. 130a powołanej ustawy, zgodnie z którym w ściśle określonych wypadkach pojazd jest usuwany z drogi na koszt właściciela. W stosunku do pojazdów usuniętych z drogi w przypadkach określonych w ust. 1 lub 2 – jeżeli właściciel prawidłowo zawiadomiony i pouczony nie odebrał pojazdu w terminie trzech miesięcy – starosta występuje do sądu rejonowego o orzeczenie jego przypadku na rzecz powiatu. Podobnie postępuje starosta, jeżeli w terminie czterech miesięcy od dnia usunięcia pojazdu nie został ustalony jego właściciel lub osoba uprawniona do jego odbioru, mimo że w jej poszukiwaniu dołożono należytej staranności.

Niezasadne są zarzuty naruszenia art. 510 §1 k.p.c. i art. 610⁷ k.p.c. Należy wskazać, iż zgodnie z treścią art. 506 k.p.c. Sąd wszczyna postępowanie nieprocesowe na wniosek; w wypadkach wskazanych w ustawie sąd może wszcząć postępowanie także z urzędu. Najczęściej postępowania nieprocesowe inicjuje wniosek pochodzący od uczestnika zwanego wnioskodawcą. Jego status jest szczególny. Tylko on jest dysponentem wniosku, a jego uprawnienie do wszczęcia postępowania jest przedmiotem merytorycznego badania sądu, o czym stanowi art. 514 § 2 k.p.c. Każdy wnioskodawca jest zainteresowanym w sprawie (art. 510 k.p.c.), ale nie każdy zainteresowany może być uprawnionym do zgłoszenia wniosku. Zatem legitymację do złożenia wniosku w postępowaniu nieprocesowym mają osoby zainteresowane, niemniej jednak w niektórych postępowaniach legitymację mają jedynie niektóre z nich. Przykładami takiej regulacji są przepisy art. 545, 561, 562, 585, art. 610⁷, art. 635 § 2 k.p.c., art. 210 k.c., art. 24 k.r.o.). Jeżeli kodeks wyraźnie nie określa wnioskodawcy, oznacza to, że uprawnienie wynika z przepisów prawa materialnego (np. art. 210 zdanie pierwsze lub art. 1025 § 1 k.c.). Jeżeli zatem już z treści wniosku wynika, że wnioskodawca nie należy do kręgu osób legitymowanych do wszczęcia postępowania nieprocesowego, sąd może a limine wniosek oddalić. Wbrew twierdzeniom skarżących legitymację do złożenia wniosku o przepadek pojazdu ma wyłącznie starosta. Zdecydował o tym ustawodawca stanowiąc w art. 610⁷ § 1 k.p.c., że postępowanie wszczyna się na wniosek starosty. Przepis art. 610⁷ § 2 k.p.c. stanowi, że starosta może domagać się w jednym wniosku orzeczenia przypadku pojazdów usuniętych w tych samych okolicznościach faktycznych, jeżeli ponadto sąd jest właściwy dla każdej sprawy. Pogląd, iż wyłącznie starosta ma legitymację do złożenia wniosku o orzeczenie przypadku pojazdu wynika wprost z treści art. 610⁷ § 1 k.p.c. i jest powszechnie przyjęty przez doktrynę prawa i orzecznictwo (por. Małgorzata Manowska, Komentarz do art. 610⁷ k.p.c. lexonline.wolterskluwer.pl., Piotr Pruś Komentarz do art. 610⁷ k.p.c. lexonline.wolterskluwer.pl, postanowienie Sądu Okręgowego w Lublinie z 14.12.2016r, II Ca 612/16). Wykładnia celowościowa wskazuje, że legitymowany jest starosta właściwy dla miejsca, z którego usunięto pojazd, ponieważ to starosta realizuje zadania własne powiatu polegające na usuwaniu pojazdów oraz prowadzeniu parkingu strzeżonego dla pojazdów usuniętych w przypadkach określonych w Prawie o ruchu drogowym. Dlatego brak legitymacji wnioskodawców do złożenia wniosku o orzeczenie przypadku pojazdu stanowił wystarczającą i samodzielną przesłankę do oddalenia tego wniosku.

Zarzut naruszenia art. 130a ust. 10 ustawy Prawo o ruchu drogowym w brzmieniu obowiązującym w dacie, "gdy spełnione zostały przesłanki do orzeczenia przypadku każdego z pojazdów" podlegały badaniu, gdyby wnioskodawcy posiadali legitymację do złożenia wniosku. Zauważyć jednak należy, iż pojazdy wskazane we wniosku zostały zatrzymane bądź usunięte pod rządami przepisów sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy - Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010.152.1018 z późn. zm.).

Podkreślić wypada, że nieodebranie w terminie 6 miesięcy od dnia usunięcia z drogi takich pojazdów nie zawsze (więc też nadal) skutkowało przejściem ich własności na Skarb Państwa na podstawie art. 130a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym w brzmieniu przed nowelizacją dokonaną ustawą z dnia 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy - Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010.152.1018 z późn. zm.). Trybunał Konstytucyjny w powołanym na wstępie orzeczeniu wyjaśnił bowiem, że nieodebranie pojazdu w terminie oraz nieopłacenie kosztów jego usunięcia i parkowania nie są wystarczające do przyjęcia domniemania o porzuceniu pojazdu z zamiarem wyzbycia się jego własności. W jego ocenie w tym zakresie należy prowadzić kontrydiktoryjne postępowanie sądowe pozwalające na ustalenie zamiaru dotychczasowego właściciela i wydanie orzeczenia o charakterze konstytutywnym. Orzeczenia Trybunału mają moc powszechnie obowiązującą (art. 190 ust. 1 Konstytucji RP), co m.in. oznacza, że wiążą wszystkich, przy czym nie tylko w zakresie objętym sentencją, ale też konkluzjami wynikającymi z ich uzasadnień. Przyjęcie zatem automatyzmu w przejściu prawa własności na rzecz Skarbu Państwa w wyniku niepodjęcia jakichkolwiek działań przez dotychczasowego właściciela pojazdu w terminie 6 miesięcy od dnia usunięcia go z drogi jest w tym stanie rzeczy absolutnie chybione (por. uzasadnienie do wyroku NSA z dnia 7 grudnia 2011 r., sygn. akt I OSK 27/11, porównaj również wyrok WSA w Olsztynie z dnia 25 listopada 2010 r., I SA/OI 608/10 LEX nr 749618). Co do pojazdów objętych wnioskiem nie zapadł wyrok sądu powszechnego o nabyciu ich własności przez Skarb Państwa w trybie art. 181 kodeksu cywilnego na skutek wyzbycia się własności na zasadzie art. 180 k.c. Wobec tego, że wszystkie dyspozycje usunięcia lub zatrzymania objętych wnioskiem pojazdów zapadły pod rządami przepisów obowiązujących przed nowelizacją ustawy Prawo o ruchu drogowym, która weszła w życie 4 września 2010 roku zwrócić należy uwagę na przepisy przejściowe ustawy nowelizującej. W świetle art. 12 ust. 2 w zw. z art. 11 ustawy z dnia 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy Prawo o ruchu drogowego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2010, nr 152, poz. 1018), w przypadkach, w których termin do odebrania przez uprawnionego pojazdu usuniętego z drogi i umieszczonego na parkingu strzeżonym, dookreślony w art. 130a ust. 10 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym w brzmieniu dotychczasowym, upłynął przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 22 lipca 2010 r. (co dotyczy pojazdów objętych apelacją za wyjątkiem P. nr rej. (...)) i nie zostało wszczęte postępowanie w sprawie przejęcia własności pojazdu na rzecz Skarbu Państwa - jak w niniejszej sprawie, stosuje się odpowiednio przepis art. 11 ustalający, że jednostka prowadząca parking strzeżony po upływie 6 miesięcy od dnia usunięcia pojazdu powiadamia o jego nieodebraniu właściwego starostę oraz podmiot, który wydał dyspozycję usunięcia pojazdu. Zgodnie z treścią art. 10 ustawy z dnia 22 lipca 2010 r., starosta może wystąpić do sądu z wnioskiem o orzeczenie przepadku pojazdu, który został usunięty przed dniem wejścia w życie tej ustawy i do tego dnia nie został odebrany z parkingu strzeżonego przez uprawnioną osobę.

W świetle przytoczonych okoliczności należało stwierdzić, iż apelacja jako pozbawiona podstaw faktycznych oraz prawnych podlegała oddaleniu, o czym Sąd Okręgowy orzekł zgodnie z art. 385 w zw. z art. 13§2 k.p.c.

Sprostowania zaskarżonego orzeczenia w zakresie brzmienia nazwiska wnioskodawczynie dokonano na podstawie art. 350§3 w zw. z art. 350§1 k.p.c. Wnioskodawczynie zmieniła nazwisko w związku z zawarciem małżeństwa (k.188).

O kosztach postępowania za instancję odwoławczą orzeczono na podstawie art. 520 § 2 k.p.c. Wobec sprzeczności interesów wnioskodawców oraz uczestnika reprezentowanego przez profesjonalnego pełnomocnika istniały podstawy do odstąpienia od zasady, iż każdy uczestnik postępowania nieprocesowego ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie. Skoro apelacja wnioskodawców podlegała oddaleniu to zasądzono od skarżących na rzecz uczestnika zwrot kosztów postępowania odwoławczego. Na koszty te składa się wynagrodzenie radcy prawnego ustalone w oparciu o §10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 8 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie radców prawnych (Dz.U. 2015 r., poz.1804 ze zm.).

SSO J. K. SSO M. G. SSO A. D.